

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 113/2021
18.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др. Илије Зиндовића и др. Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузећа за трговину и услуге "EUROFISH" д.о.о. из Београда, чији је пуномоћник Мишо Добријевић, адвокат у ..., против туженог "ProCredit Bank "a.d. Београд, чији је пуномоћник Весна Јовичић, адвокат у ..., ради стицања без основа-вредност спора 94.750,00 динара, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3350/19 од 19.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.03.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3350/19 од 19.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3350/19 од 19.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 411/19 од 04.04.2019. године у ставу I изреке одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати износ од 44.400,00 динара са законском затезном каматом рачунатом од 29.04.2013. године до исплате. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати износ од 13.050,00 динара са законском каматом од 25.02.2014. године. Ставом III изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати износ од 12.500,00 динара са законском каматом од 20.10.2014. године до исплате. Ставом IV изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати износ од 12.300,00 динара са законском каматом од 10.02.2015. године до исплате. Ставом V изреке је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе на исплату износа од 12.500,00 динара са законском каматом рачунатом од 21.08.2015. године до исплате, а ставом VI изреке је тужилац обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 13.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3530/19 од 19.11.2020. године преиначена је првостепена пресуда и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 94.750,00 динара са законском затезном каматом рачунатом на износ од 44.400,00 динара почев од 29.04.2013. године па до исплате; на износ од 13.050,00 динара почев од 25.02.2014. године па до исплате; на износ од 12.500,00 динара почев од 20.10.2014. године па до исплате; на износ од 12.300,00 динара почев од 10.02.2015. године па до исплате и на износ од 12.500,00 динара почев од 21.08.2015. године па до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 38.670,00 динара и на име трошкова другостепеног поступка износ од 21.585,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч, а они могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. У ситуацији у којој тужени није поступио на описани начин то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 29.01.2019. године ради исплате стеченог без основа. Првостепена пресуда донета је дана 04.04.2019. године, а другостепена пресуда је донета 19.11.2020. године. Тужени ревизију изјављује дана 04.01.2021. године. Вредност спора у конкретном случају износи 94.750,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 797,22 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона није дозвољена.

Без утицаја је то што је другостепени суд одлуком која се побија ревизијом преиначио првостепену пресуду, јер се одредба члана 403. ст. 2. тач. 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) не примењује у споровима мале вредности у којима ревизија није дозвољена због природе спора.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић